

кимъ) оставаме сами въ смѣха, и се засрамваме.

Когато другъ нѣкой приказва нѣщо, не трѣба да му пресичяме рѣчь-тж, или да правимъ мятежъ или да обръщаме вниманье-то на други-тѣ къмъ друго нѣщо, или да ввеждаме другъ разговоръ, или да казваме, че то е вече знайно, или да противоречимъ (ако и да преструва той работа-та, или прескочи нѣщо въ разказванье-то), или да грабваме разказванье-то отъ устата му за да го довършимъ ный, и др. т. Но ако на негово-то разказванье искаме да притуримъ нѣщо, или да престоимъ, то трѣба да бжде тогава, кога веќе той свърши.

Най-напредъ отъ сичко-то въ дружества-та трѣба да не се подсмиваме или присмиваме, и да не подиграваме нѣкого отпредъ му или словомъ, или дѣломъ, нито да го закачяме нѣкакъ.

Ирисмѣхъ-тъ и подсмиваньето може да бжджтъ само дѣто се добрѣ знаятъ и сж свои; но и тогава трѣба да ставатъ съ голѣмж умѣренность и благообразіе. Ако овзи, комуто се присмиватъ, се докачя и сърди, тогава трѣба да престанжтъ.

Напротивъ кога нѣкой ны се присмива или се подиграва съ насъ, не трѣба да показваме неугодность нито да се сърдимъ, нито да отговаряме съ думы хулни и некаквы; но съ добро и приликж да отбиваме присмиванье-то отъ себе си, и ако приляга и ный да му се присмѣиме насрѣща.